

Evangelí del diumenge de la setmana IV de Pasqua (A): la porta de les ovelles

Evangelí i comentari del diumenge de la IV setmana de Pasqua. “Jo soc la porta: els qui entrin per mi se salvaran”.
Preguem per la santedat dels preveres i perquè mai no manquin els bons pastors.

Evangelí (Jn 10, 1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així:

En veritat, en veritat us ho dic: el qui no entra per la porta al tancat de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre i un bandoler.

El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: a ell, el guarda li obre, i les ovelles escolten la seva veu; crida les que són seves, cada una pel seu nom, i les fa sortir. Quan les té totes a fora, camina al seu davant, i elles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en comptes de seguir-lo en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.

Jesús els va proposar aquesta comparació, però ells no van entendre de què els parlava.

Per això Jesús continuà:

—En veritat, en veritat us ho dic: jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui han vingut abans de mi eren lladres i bandolers, però les ovelles

no se'ls escoltaven. Jo soc la porta: els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. El lladre només ve per robar, matar i fer destrossa; jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.

Comentari

Jesús utilitza una al·legoria ben coneguda als textos bíblics de l'Antic Testament. És la del pastor que té cura del ramat. Ara, però, crida l'atenció el fet que abans de presentar-se com a Bon Pastor, digui d'ell mateix: “jo soc la porta de les ovelles” (*Jn 10, 7*).

Com Déu havia fet amb el poble d'Israel, també a l'Església se servirà de “pastors” que tinguin cura de les seves “ovelles”. Ara bé, deixa una cosa clara a tothom: només és “bon

pastor” aquell que mena les ovelles cap a l'única “porta”, que és Crist. Aquell que intenta portar-les a un altre lloc és un farsant del qual cal recelar per no sortir malparat perquè “el qui no entra per la porta al tancat de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre i un bandoler” (*Jn 10, 1*).

De manera molt gràfica, Jesús diu que el mal pastor “salta” per altra banda, utilitzant un verb que evoca l'acció de qui s'enfila per arribar a un lloc on legalment no podria estar. Prevé així del perill de l'arribisme, de servir-se de l'Església, i fins i tot del lloc que s'hi ocupa, per al profit personal. El profeta Ezequiel ja havia denunciat en el seu temps l'actitud de tals malvats: “Ai dels pastors d'Israel, que es pasturen a ells mateixos! Els pastors, ¿no han de pasturar el ramat? Vosaltres, en canvi, us alimenteu de la seva llet, us vestiu amb la seva llana, mateu les

ovelles més grasses, però no pastureu el ramat. En comptes d'enrobustir les ovelles febles, curar les malaltes, embenar les que s'han trencat la pota, recollir les dispersades i buscar les que s'han perdut, domineu les ovelles amb violència i amb brutalitat” (Ez 34, 2-4).

Benet XVI, en una homilia pronunciada el 2009 durant la inauguració de l'any sacerdotal, deia: “Com oblidar que res fa patir més l'Església, el Cos de Crist, que els pecats dels seus pastors, sobretot dels que esdevenen 'lladres de les ovelles', ja sigui perquè les desvien amb les seves doctrines privades, ja sigui perquè les lliguen amb llaços de pecat i de mort. També s'adreça a nosaltres, estimats sacerdots, la crida a la conversió i a recórrer a la Misericòrdia divina; així mateix, hem de dirigir amb humilitat una súplica urgent i incessant al Cor de Jesús perquè ens preservi del terrible

perill de danyar aquells que hem de salvar”[1]. D'aquí la importància que tots preguem per la santedat dels sacerdots i perquè mai no faltin a l'Església els bons pastors.

Per la seva banda, “Crist, Bon Pastor, ha esdevingut la porta de la salvació de la humanitat, perquè ha ofert la vida per les seves ovelles. Jesús, pastor bo i porta de les ovelles, és un cap l'autoritat del qual s'expressa en el servei, un cap que per manar dona la vida i no demana als altres que la sacrificuin. D'un cap així ens podem fiar –deia el Papa Francesc–, com les ovelles que escolten la veu del pastor perquè saben que amb ell se'n va a pastures bones i abundants. Només cal un senyal, un reclam i elles segueixen, obeeixen, es posen en camí guiades per la veu d'aquell que escolten com a presència amiga, forta i dolça alhora, que guia, protegeix, consola i sana”[2].

El bon pastor és el que, a exemple de Crist, se sap humilment al servei dels altres i no cerca res per a si mateix. “Permeteu-me un consell: si mai perdeu la claredat de la llum, recorreu sempre al bon pastor. Qui és el bon pastor? El qui entra per la porta de la fidelitat a la doctrina de l'Església, el qui no es comporta com el mercenari que en veure venir el llop, desempara les ovelles i fuig; i el llop les arrabassa i dispersa el ramat. Mireu, que la paraula divina no és vana; i la insistència de Crist —¿no veieu amb quin afecte parla de pastors i d'ovelles, de la cleda i del ramat?— és una demostració pràctica de la necessitat d'un bon guia per a la nostra ànima”[3].

[1] Benet XVI, *Homilia en les segones vespres del Sagrat Cor de Jesús*, 19 de juny de 2009.

[2] Papa Francesc, *Regina coeli*, 7 de maig de 2017.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-iv-de-pasqua-a-la-porta-de-les-ovelles/> (02/04/2026)